

1. BÖLÜM

ARILAR VE İNSANLAR

Eğer o sabah siz de oradan geçiyor olsaydınız, havalimanı otoparkının en ıssız köşesine park etmiş olan lacivert renkli minibüsü mutlaka görürdünüz. Tuhaf bir görünüşü vardı çünkü. Gece boyunca yağın çiy yüzünden rengi epeyce koyulaşmıştı ve pusuya yatmış bir avcı gibi olacağını sessizce bekliyordu sanki. Şöyle bir bakıldığında, otoparktaki otuz kadar aracın içinde en bakımsız belki de oydu. Tamponlarındaki eğrilikler, boyasındaki çizikler, farlarındaki toz toprak da cabası...

Gün doğumuna yakın bir saatte getirmişlerdi onu oraya. İçinden iki kişi inmişti. Orta yaşlarda iki adam... Bir süre aralarında sessizce konuşmuşlar, sonra biri hızlı adımlarla havalimanı binasının yan duvarı boyunca yürümüş, bir anda da ortadan kaybolmuştu. Sürücü olan kalmıştı arabanın başında. Yapayalnız. İki üç kez öksürünce karar değiştirmişti o da. Sabah ayazının ciğerlerine işlemeden korkmuş ve yeniden minibüse atmıştı hantal bedenini. Camları iyice kaldırmış ve koltuğa kaykılarak kendini zamanın akışına bırakmıştı.

İyice yaklaşıydınız görürdünüz, sabahın erken saatleri olmasına karşın minibüsteki sürücünün gözleri kıpkırmızıydı. İkide bir esniyor ve uyuklamaktan kendini alamıyordu. Gözünü açtığı zamanlarda ise cep telefonunu kurcalayarak oyalanmaya çalışıyor, o da olmazsa dikiz aynasında suratının görüntüsünü inceleyerek ağzını burnunu şekilden şekle sokuyordu. Sakalı epeyce uzamıştı, saçları karmakarışık ve o tahta görünümlü dişlerini büyük olasılıkla bayramdan bayrama fırçalıyordu.

Bir süre sonra dayanamayıp arabadan indi. Beklemekten sıkılmış olmalıydı. Ellerini gözüne siper ederek başını havaya kaldırdı ve bir yolcu uçağının alçalışını izledi. Parlayan kanatlar, açılan tekerlekler ve yeri göğü titreten motor gürültüsü... Yaklaştıkça büyüyen uçak, uzaktan yalnızca başlangıç kısmı görünen piste yavaşça kondu; önce gövdesi, ardından da kuyruğu havalimanı binalarının arkasında gözden kayboldu.

“İnşallah bunun içindedir şu veletler,” diye mırıldandı adam, “yoksa paslanıp gideceğiz burada.”

Bu sırada güneş bir insan boyu kadar yükselmişti. Minibüsün sürücüsü otoparkı çevreleyen demir parmaklıklara doğru yürüdü. Sabahın solgun kızılıığı, vurduğu her yeri olduğundan daha güzel gösteriyordu. Bu nedenle başka zamanlarda hiç yapmayacağı bir şeyi yaptı; aydınlatma direklerini, üzerindeki lambaları adamaklılı inceledi. Havalimanı denize yakın bir bölgede bulunduğu için tuzlu bir nem kokusu gelmeye başlamıştı burnuna. Hoşuna gitti bu. Derin soluklar alıp vererek

havayı içine çekti, yolun sonuna gelince dönüp ana binaya doğru yürümeye başladı. Kocaman bir uçağın kuyruk kısmı çarptı bu arada gözüne. Az önce piste inen uçak olabileceğini düşündü bunun. Saldırgan bir yaratığa uzaktan çekinerek bakarcasına hafif bir tedirginlikle uçağı seyrettikten sonra ağır adımlarla geldiğı yoldan geri döndü. Belki yirmi dakika, belki de yarım saat oyalandı oralarda. Sabrı azalmış, durup durup kafasını kaşımaya başlamıştı. Yol kenarındaki beton çıkıntıya oturmaya karar verdiği anda Kıvırcık Ender'in geldiğini gördü. Yanında da iki çocuk...

“Oh!” dedi belli belirsiz. “Geldiler sonunda. Bu işkence de burada bitti.”

Kıvırcık Ender kısa boylu, birazcık şişman, güçlü kuvvetli bir adamdı. Saçları yarı yarıya beyazlamıştı, ama o güne değin bir tek teli dökülmemişti neredeyse, alaca bir fırça gibi duruyorlardı kafasında. İki elinde birer valiz taşımaya karşın sağlam adımlarla minibüse yaklaşmıştı. Birkaç adım gerisinden gelen çocuklar, ona yetişmekte zorlanıyorlardı. Uzaktan seslendi:

“Hadi Osman, gidiyoruz.”

Minibüsün sürücüsü arka kapıyı açmıştı bu arada. Valizleri, çantaları fırlatırcasına attı içeriye. İşini bitirir bitirmez gözlerini kısıp uzaklara baktı, başka gelen olmadığını görünce kasıtlı bir yürüyüşle direksiyona geçti. Oturdu. Kıvırcık Ender'le çocukların binmelerini beklerken bile huzursuzdu nedense. Sol elinin iki parmağıyla gözlerini ovuşturup uzun uzun esnedi, içindeki sıcak havayı üflerken öyle tuhaf bir ses çıkardı ki kendisi

de ürkütü azıcık. Aynadan arka koltuktaki çocuklara baktı. Motoru çalıştırmaya hazırlanırken aklındaki soruyu sormaktan alamadı kendini:

“Tufan Bey gelmeyecek galiba?”

“Hayır,” dedi Kıvırcık Ender, “öteki ekiple gitti o. Biz işimizi bitirdik. Belgeleri de imzaladım. Artık bu ateş parçaları bana teslim. On beş gün komşuculuk oynayacağız onlarla.”

Kıvırcık Ender minibüsün ön koltuğuna oturmuştu. Olduğu yerde yarım bir dönüş yapıp arkada oturan ve “ateş parçaları” diye tanımladığı iki çocuğa aynı anda gülümsemeyi becerdi. *Orada olsaydınız siz de gülümserdiniz.* Kıvırcık Ender’in sevimli bir yüzü vardı çünkü. Pırıl pırıl da gözleri... Gülümsediği çocuklardan biri Tansel Tozan’dı, öteki de Kayra Oğuz. Aynı sınıfta okuyorlardı ve “DOYAGİZ / Doğal Yaşamın Gizleri” adlı bir yaz kampına katılmak için gelmişlerdi buraya.

İlk duyduğunda etkinliğin adı tuhaf gelmişti Tansel’e. Neydi öyle o, DOYAGİZ? Doymak gibi, gizlenmek gibi. Fakat öğretmenin anlattıklarını dinledikçe kulağı alışmış, düşünceleri de değişmişti. Yetmedi, internetten araştırma yaptı; baktı ki hiç de fena bir tatil olmayacak, konuyu annesine ve babasına açtı. Onlar da önce biraz duraksadılar doğrusu. Birkaç gün düşündüler, sonunda tek bir koşulla izin verdiler:

“Yanına bir arkadaş daha bulabilirsen güle güle git.”

Tansel de hemen kolları sıvadı. Sınıf listesini önüne koydu; o olmaz, bu gelmez, öteki bilmez, beriki gülmez diye diye Kayra’ya kadar geldi.

“Tamam,” dedi, “yarın ağzından girip burnundan çıkayım şu Kayra’nın.”

Dediğini de yaptı. Hakkını vermek gerekirse Kayra da onu yormadı. Beş dakika geçmemişti ki “Ben varım bu işte,” deyiverdi. Sıra ailesinin vereceği izindeydi. Onu da kolay çözümlədiler. Devreye Tolga Tozan girince akan sular durdu, Kayra’nın annesi ve babası da işi yokuşa sürmediler. Böylece iki kafadarın başvurusu birkaç gün içinde tamamlandı. Belgeler, imzalar, raporlar, onaylar derken takvim belirlendi. Yaz tatilinin ikinci haftasında yola çıkılacak ve şanslarına neresi çıkarsa, orada iki hafta süreyle doğal yaşamın kucağına sığınacaklardı.

Buraya kadar her şey güzel. Peki sonra?.. Sonrası da var elbette. Daha yeni başladık.

DOYAGİZ etkinliğinin amacı, öğrencileri doğanın değişik alanlarıyla buluşturmak olarak belirlenmişti ve altı yıldır da büyük bir başarıyla sürdürülüyordu. Tansel ile Kayra kendi istekleriyle “arıları ve arıcıların yaşantılarını” doğal alan olarak seçmişlerdi. On kişilerdi aslında. Geri kalan sekiz öğrenci başka okullardandı. Hepsi aynı uçakla gelmişler, havalimanında il görevlisi Tufan Bey tarafından karşılandıktan sonra ikişerli gruplar halinde kamp sorumlularına teslim edilmişlerdi. Her grup başka bir arıcı kampına gidecek, iki hafta sonra buluşup hep birlikte evlerine döneceklerdi. Tansel ile Kayra’dan sorumlu olan arıcı da Kıvırcık Ender’di işte.

Osman Suntacı ise valiliğin taşıtlarını kullanan sürücülerden biriydi. Birkaç yıldan beri DOYAGİZ etkinliğinde ona da görev verildiği için hem Kıvırcık Ender’i

tanıyor, hem de arıcıların konakladığı bölgeleri avucunun içi gibi biliyordu. Gerçi bu tür işleri gereksiz bulduğunu her fırsatta söylüyor ve zaman zaman da suratını asiyordu ama görevini aksattığı da pek görülmezdi.

Osman Suntacı yolcuların hazır olduğunu anlayınca motoru çalıştırdı. Aynı anda da minibüsün bağlantı yerleri titremeye başladı. Berbat bir motorin kokusu yayıldı ortalığa. Tansel ile Kayra birbirlerine baktılar, kendilerine gönderilen yönergede “Etkinlik sorumluları tarafından havalimanında karşılanacak ve valiliğin görevlendireceği bir araçla kamp yerine ulaştırılacaksınız,” yazılıydı. Sorumlu kişilere bir diyecekleri yoktu ama valiliğin elindeki en külüstür araç da bu olmalıydı herhalde.

“Dur bakalım, daha nelerle karşılaşacağız,” diye geçirdi Tansel içinden.

Belli ki Osman hiç ilgilenmemişti arabayla. Her şeyi oluruna bırakmıştı; giderse gider, bozulursa bozulur diye düşünüyordu büyük bir olasılıkla. Bu tür ek görevlerin kendisine bir yarar sağlamayacağını hesapladığından görevini bir an önce tamamlamak ve valilik binasına dönmek istiyordu. Yüzündeki gerginliğin bir türlü azalmamasının nedeni de bu isteksizlik olmalıydı.

Minibüs yola çıktı, ancak sorunlar bir türlü bitmiyordu. Araç düzgün caddelerde bile sarsılarak ilerliyor, her tekerleği kendine göre zıplıyordu. Dağlara doğru tırmanmaya başladıklarında neler olacaktı kim bilir? Tansel ile Kayra, zaman zaman gözlerini yoldan ayırıp birbirlerine gülümsüyorlardı. Aslına bakarsanız, bu

gölümseyişlerin içinde farklı bir ortama ayak basmanın mutluluğundan çok, acaba yanlış mı yaptık diye düşünmenin tedirginliği vardı. Neyse, olan olmuştu bir kez. Şu aşamada geri dönecek değillerdi ya; arıysa arı, kampsı kamp, Osman'sa Osman... Hepsine katlanmayı göze alarak çıkmışlardı yola.

Kıvırcık Ender geveze bir adam değildi, fakat gerektiği zamanlarda çocuklara dönüp çevreyle ilgili açıklamalar yapmayı seviyordu. İlginç bir konuşma tarzı vardı doğrusu; bazı sözcükleri yanlış vurguluyor, bazılarının da kaşını gözünü yararak değişik biçime sokuyordu. Sürücü Osman ise ilgisiz tavrını sürdürüyordu hâlâ. Ender'in ağzından ne çıkacağını önceden biliyormuş gibi hiçbir sözüne aldırış etmiyor, hatta arada sırada türküye benzer bir şeyler mırıldanıyordu.

Sonra nasıl olduysa oldu, minibüs bir anda kentin dışına çıktı. Evler, apartmanlar, işyerleri kaybolup gitti, yerlerini harika bir yeşillik aldı. Tansel Tozan ile Kayra Oğuz şaşırıp kaldılar. Sanki Osman denilen şu adam, kestirme bir yol bulmuş da minibüsü göz açıp kapayıncaya değin sokuvermişti oraya. Çocukların uçağın inişi sırasında gördükleri o inanılmaz manzara şimdi elle tutulacak kadar yakınlaşmıştı. Önce küçük bir kasabanın içinden geçtiler; kırmızı çatılı evler, dik yamaçlar, gürgen ve köknar ağaçları, minareler... Ardından dar ama coşkulu bir dere çıktı karşılarına, yüksek dağların arasından ustalıkla kıvrılarak akıyor, sesi zaman zaman minibüsün gürültüsünü bastırıyordu.

Bu güzelim görüntüler Osman'ın ruhsal durumunu değiştirdi. Aynadan Tansel Tozan ile Kayra Oğuz'a ilk kez görüyormuşçasına baktı ve nasıl olduysa sıcak bir söz çıktı ağzından:

"Evet gençler, söyleyin bakayım, beğendiniz mi buraları?"

Sözcükler sert bir dizilişle sıralanmıştı, fakat ses tonu yumuşak olduğu için Tansel ile Kayra'nın içinde tatlı bir boşluk oldu. Soruya kimin yanıt vereceği konusunda kısa bir kararsızlık geçirseler de Tansel fazla bekletmedi adamcağızı: "Umduğumuzdan da güzel," dedi yavaşça.

Osman Suntacı böyle bir karşılığı bekliyor gibi hemen sözün arkasını getirdi:

"Arılar iğneyi poponuzda batırdığı zaman da böyle diyecek misiniz acaba?"

Gene bir sessizlik oldu arabanın içinde. Çocuklardan ses çıkmadığını görünce dönüp sırttı Osman. Gelgelelim kimseyi gücendirmeyecek şakacı bir sırtıştı bu. Kıvırcık Ender de tam zamanında araya girdi:

"Yok yok, öyle bir şey olmaz. Korkutma çocukları Osman."

"Korkmadık zaten," dedi Kayra. Sesi öyle güven duydu ki hem Tansel'i hem de kendisini gösterişli bir delikanlı yapmaya yetti. Ne ki Osman da şakayı yarıda bırakmaya niyetli değildi:

"Hadi canım, nasıl korkmadınız! Baksanıza yüzünüz bembeyaz oldu."